

Joulun jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Luuk. 2: 33 - 40

Tässä kerrotaan meille, mitä oli tapahtunut, kun pieni lapsi Jeesus Mooseksen lain mukaan ensimmäisen kerran kannettiin temppeeliin. Herra itse, jonka kunniaksi temppeli oli rakennettu ja koko jumalanpalvelus asetettu, oli nyt pukenut päällensä ihmisyyden luonnon ja asetettiin siellä niin kuin muikin lapsi uhrilla vapaaksilunastettavaksi. Mooseksen kautta annetun Jumalan Lain mukaan piti kaikkien esikoisina syntyneiden miespuolisten kuulua Herralle ja esikoiset poikalapset lunastaa rahalla. Niin myös heidän, kun heidän puhdistuspäivänsä olivat täyttyneet, piti mennä temppeeliin ja uhrata karitsa polttouhriksi ja kyyhkyn poika tai mettininen (metsäkyyhkyinen) rikosuhriksi. Mutta jos he olivat köyhiä, niin heidän piti sen sijaan ottaa kaksi mettistä tai kaksi kyyhkyn poikaa, toisen polttouhriksi ja toisen rikosuhriksi. 3. Moos. 12: 6 - 8. Tässä asiassa Maria ja Joosef tulivat lapsen, Jeesuksen, kanssa tänä päivänä temppeeliin uhraamaan Herran lain mukaan. Vaikka Maria oli Daavidin huoneesta, kuninkaallisesta suvusta, niin voidaan kuitenkin nähdä hänen suuri köyhyytensä siitä, että hän uhrasi ainoastaan kaksi kyyhkystä, Luuk. 2: 24, mikä ei ollut luvallista muille, kuin niille, jotka olivat täysin kykenemättömät antamaan karitsaa. — Tällöin tapahtui, että Simeon-niminen vanha mies saa nähdä tämän vähäisen lapsen. Hänestä kerrotaan, että hän oli vanhurskas ja jumalapelkääväinen odottaen Israelin lohdutusta, ja että Pyhä Henki oli hänen kanssaan. Pyhä Henki oli myös sanonut hänelle, ettei hänen pitänyt kuolemaa näkemän, ennen kuin hän sai nähdä Herran Kristuksen. Luuk. 2. Hän oli niin muodoin niitä israelilaisia, jotka sinä aikana niin sydämellisesti ikävöitsivät Messiaksen tuleamista maailmaan, ja hän oli Jumalan Hengen ilmoituksen kautta saanut sen lupauksen, että hänen vielä vanhuudessaan piti saada sydämensä iloksi ruumiillisilla silmillä nähdä Vapahtajansa. Kun nyt Jeesus Joosefin ja Marian kanssa tänä päivänä tuli temppeeliin, niin mainitaan, että myös Simeon tuli Hengen vaikutuksesta sinne, ja saamatta muuta neuvoa kuin Jumalan Hengen ilmoituksen, tuntee hän kohta Jeesuksen muitten lasten seasta, joita epäilemättä oli siellä samana aikana ja samasta syystä; ja ilosta ihastuneena hän ottaa tämän siunatun Lapsen syliinsä

ja huudahtaa: ” **Nyt sinä, Herra, lasket palvelias rauhaan menemään, sanas jälkeen; Sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutes, Jonka sinä valmistit kaikkein kansain eteen, Valkeudeksi valistamaan pakanoita ja sinun kansas Israelin kunniaksi.**” Luuk. 2: 29 - 32. Simeon ei enää pyytänyt pitempään elää, sitten kuin hän oli nauttinut sen onnen, että nähdä Vapahtaja. Nyt minä mielelläni tahdon lähteä täältä, hän sanoo!; nyt minä olen saavuttanut ainoan toivoni maailmassa, ja nähnyt Sinun lupauksesi täyttyvän, että saada nähdä Jeesuksen ennen kuin minä kuolen. Simeonin sanat ovat sydämenpuhetta. Ne lähtevät hänen sydämestänsä ja tunkeutuvat varmasti sisälle jokaiseen sydämeen, jossa on pieninkin kipinä rakkautta Vapahtajaan. Jolla nyt on elämä ja tunteminen Vapahtajasta, se mahtaa sanoa Simeonin kanssa: minä olen täysin tyytyväinen lähteäkseni täältä, nyt kun minä olen Jeesusta syleillyt! Nyt ovat minun silmäni nähneet Sinun autuutesi. Tässä me voimme muistuttaa itsellemme Jeesuksen sanat: ” **autuaat ovat ne, jotka ei näe, ja kuitenkin uskovat.**” Ruumiillisilla silmillä emme nyt voi nähdä Häntä, mutta me tiedämme kuitenkin, ja voimme lohduttaa itseämme sillä, että Hänellä vielä on kirkastettu ruumis, jonka muotoiseksi meidän ruumiimme kerran pitää muutettaman, ja jonka katselemisesta meidät iankaikkisuudessa ravitaan. Joskaan emme täällä taida ruumiillisilla käsillämme syleillä Häntä, niin ei Hän kuitenkaan, kiitos Jumalan! ole myös niin kaukana meistä, että kyllä jokainen, joka tahtoo Hänen omansa olla, voi lakkaamatta nauttia ja tuntea Hänen autuusta läsnäolemistaan sydämessään. Vielä tänä päivänä täyttää Hän suloiset lupauksensa, että Hän tahtoo olla viheliäisten syntistensä tykönä päivien loppuun asti. Sitä taivaallista ravintoa, että syödä Ihmisen Pojan lihaa ja juoda Hänen vertansa, voimme me vielä saada nauttia, ja ellemme sitä tee, niin ei ole elämä meissä. Joh. 6: 53. Koko asia riippuu siitä, rakastaako meidän sydämemme Häntä, tunnemmeko me saman halun ja kaipauksen Häneen kuin Simeon, onko se meidän taivaamme täällä maan päällä, kun me hengessä saamme maata ja itkeä rakkauden kyyneleitä Hänen jaloissaan. Jos tämän asian laita oikein on, ja me Hänen armonsa kautta rakastamme Häntä, jos se on meidän korkein halumme, että Hän ristinsä muodossa alinomaa olisi meidän silmiemme edessä, niin me myös tunnemme varmasti, mitä se on, kun Hän meille suuta antaa suunsa antamisella, Kork. V. 1., ja siunaa meitä. Silloin todella jokainen mielellään sanoo Simeonin kanssa: ” **Nyt sinä, Herra, lasket palvelias rauhaan menemään,**”

Jos me nyt asetamme itsemme Jeesuksen vanhempien sijaan, niin me voimme helposti ymmärtää, kuinka tämä tapaus heidät hämmästytti. Sentähden sanotaan evankeliumissa, että ” **Joosef ja hänen äitinsä ihmettelivät niitä, joita hänestä sanottiin.**” Niistä monista ilmoituksista, joita he olivat saaneet, tiesivät he täydellisesti ja olivat vakuuttuneet, että tämä lapsi, jota he kantoivat sylissään, tämä Poika oli Messias, joka oli vapahtava

kansansa. Kuitenkin, mitä enemmän ihmeitä tässä tapahtui, sitä enemmän täytyi heidän ihmetellä. Kuinka tämä vanha Simeon Jerusalemissa lisää kysymättä tai ilmoittamatta taisi tuntea lapsen, Jeesuksen, ja Hänessä palvella Jumalan lähettämää Vapahtajaa, oli jotakin, jonka välttämättä täytyi kiinnittää heidän huomiotaan. Niin monta ihmeellistä asiaa oli tapahtunut hamasta Jeesuksen sikiämisestä tuohon päivään asti, erinomattain Hänen syntymisensä, etteivät vanhemmat voineet muuta kuin pyhällä nöyryydellä katsella tätä lasta, joka oli luottamuksella uskottu heidän holhottavaksensa.

Sen jälkeen kohdistaa Simeon puheensa Joosefille ja Marialle, ja sitten kun hän on toivottanut heille onnea tämän pojan tähden, niin hän Hengen vaikuttamana ennustaa tämän lapsen tulevaisuudesta ja elämästä maailmassa sanoen: ” **katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan: (Ja sinunkin sielus lävitse pitää miekan käymän:) että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin.**” Luuk. 2: 34 - 35. Näillä sanoilla tahtoi Simeon valmistaa Jeesuksen äitiä vastaanottamaan, mitä tulevaisuudessa piti tapahtuman tälle hänen esikoisena syntyneelle Pojallensa, sekä sitä sydämen kipua, jonka piti haavoittaman ja pistämän läpi hänen äidinsydämensä, kun hän kerran itse oli katseleva Hänen katkeraa kärsimistensä.

Hän on pantu monelle lankeemiseksi. Tämä on ensimmäinen osa Simeonin ennustuksesta. Ei niin, että Vapahtaja sitä varten olisi tullut maailmaan, että ihmisten välttämättömästi täytyi pahentua Häneen. Ei! kaukana siitä. ”Hän on pantu lankeemiseksi” merkitsee Raamatun puhettavan mukaan samaa kuin: Hänen osakseen on tapahtuva ja tuleva , että monet pahenevat Häneen. Tämä kyllä on varmasti täyttynyt, ja tapahtuu vielä tänä päivänä. Kun me ajattelemme Jeesuksen elämää täällä maan päällä, että Hän syntyi tallissa köyhästä äidistä, että Hänen kirvesmiehen käsityöllä täytyi elättää itsensä enimmänsä osan elämänajastaan, ja sen lisäksi muistutamme itsellemme, että Hän ilman ehtoja vapaasti tunnusti olevansa itse Jumala, vaati samaa kunniaa ja palvelusta kuin Isä, omisti itsellensä saman vallan ja voiman kuin Hän, ja todisti myös olevansa se, joka kerran on tuomitseva maailman; niin ei ollutkaan ihme, että moni sulki silmänsä paremman uskon edessä, vaikka Hänen ihmetyönsä todistivat heidän tunnoissaan Hänen oppinsa todeksi. Hänen oppinsa ei myöskään ollut kääntymättömien ihmisten mieleen; kaikki ylpeät, luulottelevat ja omahyväiset Hän julisti oudoiksi ja tuntemattomiksi, joitten kerran viimeisenä päivänä Hänen tulemisessaan pitää häpeään tulla Hänen edesssänsä, kun sitä vastoin Hän on tunnustava itsensä niitten puolelle, jotka tässä maailmassa ovat olleet ylenkatsotut, ja jotka sairaina ovat etsineet ainoastaan Häntä parantajaksensa. Hän vaati sydämen puhtautta, mutta osoitti myös, ettei yksikään ihminen omin voimin voi sitä itsellensä hankkia, vaan että koko asia oli siinä, että he pysyivät Hänessä niin kuin oksat siinä totisessa

viinipuussa; sillä ilman Häntä eivät he voineet mitään tehdä. Joh. 15: 5. Hän opetti jumalallisella voimalla, mutta kuitenkin Hänen käyttäytymisensä ei ollut juutalaisten mieleen; nimittäin, sen sijaan että suurena profeettana olisi etsinyt seuraa fariseusten ja muiden arvossapidettyjen henkilöiden kanssa, piti Hän seuraa publikaaneille ja syntisille. Sentähden Häntä vihattiin ja ylenkatsottiin, siihen asti, että Hänen vihamiehensä vihdoin olivat tyydyttäneet kostonhalunsa Hänessä ja nauhinneet Hänet ristinpuuhun.

Kaikille näille Hän tuli lankeemiseksi ja pahenukseksi. Ja eikö Hän nyt vieläkin tätä ole? Mahtanevatko ihmiset nyt voida paremmin kärsiä Vapahtajaa? Ketä ylenkatsovat he niin paljon kuin Häntä ja kenen mielen he niin häpeämättömästi rikkovat kuin Hänen? Useimmat ihmiset ajattelevat ja puhuvat, niin kuin ei Jeesusta olisikaan, joka lunastaakseen meidät on paljon kestänyt. Korkeintaan he mahdollisesti mainitsevat Hänen nimensä hyvän elämän opettajana, kärsivällisyyden esimerkkinä; mutta harvoin kuullaan Häntä nimitettävän siksi joka Hän on, nimittäin syntisten ainoaksi autuuden perustukseksi ajassa ja iankaikkisuudessa. Totisesti Hän on monelle tullut lankeemiseksi. Saarna Hänestä on ollut tähän päivään asti juutalaisille pahennus ja kreikkalaisille hulluus. 1. Kor. 1: 23. Mutta voi niitä, jotka Vapahtajaan suuttuvat Hänen syvässä alentamisessaan, eivätkä etsi Häneltä apua nousemiseksi lankeemisestansa!

Mutta on lohdullista, että Simeon sanoo Hänen myös tulevan monelle nousemiseksi. Niinpä monet heistä, jotka luultavasti itse olivat olleet kanssatodistajia, ainakin katselijoita, Jeesuksen surmaamisessa, ovat sitten nousseet Hänen kauttaan. Apostoli Pietarin saarnan kautta kääntyi yhtenä päivänä kolmetuhatta sielua, Apt. 2: 41, ja vielä useampia myöhemmin. Niin on Herra Jeesus vielä nousemiseksi kaikille niille, jotka tahtovat Hänen antaa auttaa heitä ja parantaa heidät. Ja jos ei Hän tätä olisi, niin vaeltaisivat kaikki ihmiset ratki onnettomassa tilassa. Hän yksin on meidän autuutemme. Kaikkien niitten, jotka ikänänsä ovat Kristuksen kanssa eläviksi tehdyt, täytyy tunnustaa, että Hän on heidän nousemisensa. Sillä ” **ei yhdessäkään toisessa ole autuutta; sillä ei myös ole muuta nimeä taivaan alla ihmisille annettu, jossa meidän pitää autuaaksi tuleman.**” Apt. 4: 12. Jeesus itse todistaa: ” **Minä olen ovi: jos joku minun kauttani menee sisälle, se tulee autuaaksi, ja menee sisälle ja ulos, ja löytää laitumen.**” Joh. 10: 9. Tämä meidän pitää tarkoin ottaa huomioon: että jos me tahdomme autuaiksi tulla, niin on Jeesus pantu meille nousemiseksi. Hänen kauttaan on meillä ” **tykökäymys uskossa tähän armoon, jossa me seisomme ja kerskaamme Jumalan kunnian toivosta.**” Room. 5: 2. Kun Hän kerran tulee pilvissä tuomitsemaan maailman, niin saadaan nähdä, kuinka monella tuhannella on ollut ylösnousemisensa Hänessä.

Simeonin ennustuksen mukaan piti Jeesuksen myös tuleman **merkiksi, jota vastaan sanotaan**. Se on: oikeaksi esimerkiksi ihmisestä, jota vaivasivat vastoinkäymiset ja kanssaihmistensä viha.

Samoin he tulisivat lukemaan itselleen kunniaksi sen, kuka parhaiten osaisi vastaansanoa ja vainota Häntä. Sellaiseksi olivat jo profeetat kuvanneet Hänet. Jesaja oli selkeästi ennustanut Hänen tulevan vastaansanomisen merkiksi ja myös monelle nousemiseksi. Niin sanotaan Jes. 53: ” **me näimme hänen, vaan ei ollut hänellä sitä muotoa, joka meille olis kelvannut. Hän oli kaikkein ylönkatsottava ja kaikkein halvin, kipua ja sairautta täynnä. Hän oli niin ylönkatsottu, ettei kenkään kehdannut katsoa hänen päällensä, sentähden emme häntä minäkään pitäneet. ... me pidimme hänen Jumalalta rangaistuna, piestynä ja vaivattuna. ... Että hänen sielunsa on työtä tehnyt, saa hän ilonsa nähdä, ja tulee ravituksi. Tuntemisensa kautta minun vanhurskas palveliani monta vanhurskauttaa; sillä hän kantaa heidän syntinsä.**” Tällainen Kipurjen Mies oli meidän Herramme Jeesus, **joka syntisiltä senkaltaisen vastaansanomisen itseänsä kohtaa kärsei**. Meidän syntimme Hän myös on kantanut, **ja me saimme Hänen työtä ja vaivaa näkemään meidän pahoissa töissämme**. Kaikesta tästä Hän ei vaadi meiltä mitään takaisin, ei mitään hyvitystä, vaan ainoastaan jotta saisi hallita meidän sydämiämme, ja tehdä meistä niin tyytyväisiä ja autuaita kuin Hän toivoo. **Tässä pitää meidän sydämemme ajatukset ilmi tuleman, jos me olemme Hänen puolellansa taikka Häntä vastaan, jos me rakastamme taikka vihaamme Häntä; sillä Hän on tuottava valkeuteen, mitä pimeydessä peitetty on.**

Ja Marialle sanoo Simeon: ” **Ja sinunkin sielus lävitse pitää miekan käymän**”. Koska sinä vastedes saat nähdä sinun Poikasi kivut ja vaivat, niin pitää sen niin kuin miekan lävistää ja haavoittaa sinun sydämesi. Se joka tietää, mikä äidin sydän on, voi hyvin ymmärtää, kuinka Simeonin sana täytettiin silloin, kuin Jeesuksen äiti itse seisoi Hänen ristinsä vieressä, ja näki Hänen kipua täynnä antavan henkensä.

Niin ennusti se vanha Simeon ja näki edeltäpäin, mitä ajan täytyessä piti tapahtuman meidän Vapahtajallemme; ja mitä varten Jumala oli lähettänyt Hänet, nimittäin, **antamaan henkensä lunastukseksi ja sovinnoksi maailman syntien edestä**. Sellaisena, joka on tullut vapahtamaan syntisiä ja tekemään heidät autuiksi, tulee myös meidän pitää Häntä hamasta Hänen syntymisestänsä. Jos me saamme armon uskoa tämän, kukin kohdastaan, että rakkaus meitä viheliäisiä syntisiä kohtaan ajoi Hänet tänne alas maan päälle; ja jos meille selkenee, mitä Hän on kärsinyt meidän sielujemme lunastukseksi, niin emme suinkaan voi olla kylmäkiskoiset Hänen syntymisessään.

Katsellessamme Häntä mahtavat meidän sydämemme tänä päivänä täytyä Simeonin ilosta.

Joulun jälkeinen sunnuntai

Jeesus itse kirkastakoon meille Pyhän Henkensä kautta Hänen jumalallisen rakkautensa, että me ymmärtäisimme, kuinka suuresti Hän rakastaa meitä, ja kuinka kalliina meidän autuutemme on Hänen sydämellänsä; niin että me Hänen armonsä kautta taas puolestamme rakastaisimme Häntä, ja vastaanottaisimme Hänet sellaisena kuin Hänet on Jumala meille antanut viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi!